

Erwin Sparendam nog immer actief in Ster van Robin Hood wees talentvolle Surinamers

Het nieuwe jaar is nog niet begonnen of Erwin Sparendam beleeft een mijlpaal. In deze januari-maand viert de Utrechtse Surinamer zijn 75ste verjaardag. Dit privé-jubileum markeert een bewogen voetballeven, dat in zijn vaderland begon als speler van Robin Hood in Paramaribo. Sparendam was 22 jaar oud, toen hij in 1957 met de bal aan zijn voeten op avontuur ging. Hij toog naar Nederland. Naar Amsterdam om te beginnen. Daar verdedigde hij de kleuren van Blauw Wit, als de eerste Surinaamse voetbalprof. Later volgde Elinkwijk in Utrecht, waar hij zich definitief nestelde. Deze voetbalstad bleef hij trouw, tot op de dag van vandaag. Als trainer van Eminent Boys.

Door Hans Vos

Na dik drie decennia keerde Erwin Sparendam de Utrechtse woonwijk Overvecht de rug toe. Hij trok, een jaar of zes geleden, de stad uit. Nieuw woongenot zocht en vond hij in de nabijheid van de Domstad. In de nieuwbouwenclave van De Meern, waar hij de eerste bewoner werd van een modern appartementencomplex. Kijkt Sparendam door het raam van zijn woonkamer naar buiten, of vanaf zijn balkonterras, dan ziet hij in zijn blikveld een compleet nieuwe woonbuurt ontstaan. Levendigheid alom, passend bij een mensenleven dat 75 jaar lang vol levendigheid was. En nog steeds is, ook al gaan de jaren in het koude Nederland tellen voor de van nature warmbloedige Surinamer. Zijn benenwagen loopt inmiddels een tandje lager. Maar Sparendam mokt niet, klaagt niet, zucht hooguit een beetje.

PERSOONLIJKE TROFEE

Het is net twaalf uur geweest,

de middag nog pril. Het bakje met nootjes, voor hem op de salontafel, is zo goed als leeg gepeuzeld. Door hemzelf, door wie anders? Zijn echtgenote is voor even de deur uit, op boodschappenjacht. Sparendam zit voldaan op zijn praatstoel. Soms op het puntje ervan, dan weer achteroverleunend. Dichtbij het raam. Maar een man van

ment Boys, de mooie uitkomst van het seizoen 2006-2007. Eens een winnaar, altijd een winnaar. Sparendam lacht een 'big smile' en pakt, ongevraagd, het zilverkleurige pronkstuk van zijn vaste plaats. Hij omklemt het kleinood met beide handen. Om zijn gesprekspartner er op te wijzen dat voetbal voor hem nog altijd meer is dan een spel-

"Ik word 75, ik nader de deadline hoor..."

achter de geraniums is hij niet. Wil hij niet worden ook. "Nee zeg, ik wil bezig zijn," countert hij. "Ik moet er niet aan denken dat ik niks meer zou kunnen. Dat zou niet zo best zijn." Geraniums staan er in huize Sparendam ook niet op de vensterbank. Wat er wel staat? Een mooie trofee. Een glimmende voetbaltrofee. Een aandenken aan zijn waarschijnlijk allerlaatste voetbalsucces: promotie naar de vierde klasse met Emi-

letje. Om te laten blijken dat hij, ruim 50 jaar na zijn debuut in het Nederlandse betaalde voetbal, nog altijd om de knikkers speelt. Als trainer-coach van Eminent Boys, zijn allerlaatste Utrechtse voetballiefde. "Deze trofee is voor mij persoonlijk", zegt Sparendam over het hebbeding. "Ze vonden bij de club dat ik dat als trainer had verdiend."

De glimlach die op het gelaat van de Surinamer verschijnt, terwijl hij het zegetekend vasthoudt, is alleszeggend. Met deze gezichtsuitdrukking stal hij de harten van vele Nederlandse voetballiefhebbers in de halve eeuw die achter hem ligt. Maar toch vooral, voor wie het zich herinnert, met zijn swingende voetenwerk. Hij was vanaf zijn debuutseizoen 1957/1958 in de Nederlandse profcompetitie, in eerste instantie spelend voor de Amsterdamse club Blauw Wit, een exotische publiekslieveling. Een zwarte parel te midden van Nederlandse witgezichten, ook in zijn latere profjaren bij het Utrechtse Elinkwijk en zelfs nog heel even bij Gooiland in Hilversum. Als middenvelder blonk hij uit op de Surinaamse velden. In Nederland was hij back, spits en laatste man. En goed voor veertig doelpunten in het betaalde voetbal.

SURINAME

Een voortrekker was Sparendam, ster van Robin Hood uit Paramaribo, voor een groot stel getalenteerde landgenoten. Herman Rijkaard (de vader van Frank), Frank en Humphrey Mijnsals en Michel Kruin, om er een paar te noemen, volgden weldra zijn spoor. Allemaal dromend van een bestaan als voetbalprof in Nederland. Ze overwonnen de klimatologische verschillen en slaagden,

net als hun illustere voorganger. "Ik wilde al na één dag in Nederland terug naar Suriname gaan. Zo koud als dat het hier was, terwijl het hartje zomer was", vertelt Sparendam plots serieus. "Slaap er nog een nachtje over, werd me gezegd. Dat heb ik gedaan en toen ben ik toch maar gebleven. Laat ik één ding zeggen: als ik het zelf had moeten betalen om naar Nederland te komen, dan had ik het niet gedaan."

Een grootheid is hij nog steeds in zijn moederland. De Surinaamse voetbalbond eerde hem voor al zijn verdiensten voor de sport in 2005. De bijbehorende oorkonde nam Sparendam dat jaar in Rotterdam in ontvangst. "Vraag me niet wanneer ik voor het laatst in Suriname was", zegt hij plots. Hij geeft zelf het antwoord: in 1978. "Vroeger ging ik ieder ogenblik terug, naar mijn familie." Maar doordat vele familieleden hem sindsdien ontvielen, werd de drang om terug te gaan elk jaar minder sterk. "Ik had er geen animo meer voor. Misschien dat ik dit jaar ga, met mijn kleinkinderen. Om ze te laten zien waar ik geboren ben."

Zijn laatste trip back home, nu meer dan dertig jaar geleden, was in gezelschap van een groep Utrechtse zaalvoetbalvrienden. Black & White noemden ze zich. Riny Vader was de 'witte' keeper van dat ploegje. "Een schitterende reis van drie weken was dat", zegt Sparendam, terugkijkend op het memorabele bezoek aan Suriname waarbij de bal en de onderlinge kameraadschap centraal stonden. Eigenlijk is het in Nederland nooit anders geweest voor Sparendam. De bal en de vriendschappen kleurden zijn

leven. "Die hebben me jong gehouden, ik heb een heel leuke tijd gehad", zegt hij met een gultige, jongensachtige blik. "Maar dat is nu bijna voorbij", voegt hij er lachend aan toe. "Ik word 75, ik nader de deadline hoor..."

ELINKWIJK

Tot zijn 40ste was hij voetbalend actief, laatstelijk voor de hoofdmacht van Elinkwijk. Aan vele duels bewaart hij mooie herinneringen. Ronduit moeilijk had hij het ooit in de degradatiewedstrijd tegen zijn oude club Blauw Wit. Sparendam stapte met Elinkwijk als winnaar van het veld en werd met de emoties van vele treurende Amsterdammers geconfronteerd. "Ik zag de voorzitter van Blauw Wit, meneer De Bruin, huilen in de kleedkamer. Met hem had ik te doen. Hij was als een vader voor mij geweest. Als ik wat nodig had, stond hij altijd klaar voor mij."

Na zijn afzwaaien als voetballer werd het trainerschap zijn alternatieve passie. Bij het Utrechtse VVOO om te beginnen. Ook bij het Surinaamse georiënteerde Faja Lobi in Utrecht was hij - uiteraard - als coach in de weer. Hij was en is er zo geliefd dat er bij deze club nog jaarlijks een Erwin Sparendam-dag wordt georganiseerd. Aan Eminent Boys heeft hij zijn hart verpand. Deze kleine Utrechtse vereniging teert al meer dan tien jaar op zijn rijke schat aan ervaring.

Het mooie van alles is dat hij als midden-zeventiger het bioritme van voetbalweekeinde naar voetbalweekeinde heeft weten vast te houden. Tot op de dag van vandaag. Een leven zonder voetbal is ondenkbaar voor Sparendam. Vanwege

de voetballerij de weg

PROFIEL

Naam:
Erwin Sparendam

Leeftijd:
75 jaar (deze maand, januari 2009)

Geboorteplaats:
Paramaribo, Suriname

Woonplaats:
De Meern

Clubs als voetballer:
Robin Hood (Paramaribo), Blauw Wit (Amsterdam), Elinkwijk (Utrecht) en Gooiland (Hilversum)

Aantal doelpunten in Nederlandse eredivisie:
40

Positie als voetballer:
Back, spits en laatste man

Clubs als trainer:
VVOO (Utrecht), Sterrenwijk (Utrecht), DVSA (Amerongen), Faja Lobi (Utrecht) en Eminent Boys (Utrecht)

de soms terugkerende bronchitis heeft hij bij de training en coaching veel hulp van Stoffer Vlap. "Ik kan het voetbal nog niet missen, maar zal er toch eens afscheid van moeten nemen, dat realiseer ik me. Ei-

genlijk is het wat hè, dat je op de 75ste nog in trainingspak op het veld staat en leiding geeft aan een team." Hij lacht om zijn eigen woorden.

30-11-1958 Blauwwit - V.V.V. 5-2

Sparendam die na de rust inviel voor Mul heeft een groot aandeel gehad in de overwinning van Blauwwit. Hier heeft hij zojuist keeper Cordang gepasseerd.

Op trainingskamp is trainer Sparendam tevens kok

'Een echte vent voetbalt bij Eminent', zo luidt de slogan. Zo'n vent is Erwin Sparendam. Het familiegevoel dat deze Utrechtse club uitstraalt, verwarmt zijn voetbalhart al meer dan tien jaar. "Het is er heel gezellig. Het is een leuke club, echt waar hoor." Een sfeermaker is Sparendam zelf ook, zeker als hij met zijn jongens eens in de twee jaar op trainingskamp gaat in de winterstop. Zoals deze maand naar het Zeeuwse Domburg. Hoewel, trainingskamp.... "Het is een zuipkamp", zegt de coach van Eminent Boys. Hij kijkt er olijk bij als hij het zegt. Met naar verwachting een man of veertig gaan ze op stap, een paar dagen naar Zeeland. Het sportieve gedeelte beperkt zich doorgaans tot een strandwandeling en een ontspannen training.

Sparendam heeft tijdens dit soort uitstapjes een dubbelrol. Hij is coach én kok. Wie zegt hem dat na? "Dan kook ik voor een man of veertig nasi. Daar ben ik een week van te voren al mee bezig. Eerst met boodschappen doen. Als ik alles in huis heb, dan kook ik in mijn eigen keuken de rijst. Ik doe er vlees bij, doe er dit bij, dat bij." In diverse etensbakken gaat de supermaaltijd dan mee naar het trainingskamp, meestal een vakantiepark. "Op de avond van de aankomst warm ik de nasi op en dan verdeel ik de porties over de huisjes."

Blauwwit - Elinkwijk 0-0

Op 9 juni 1968 kreeg Erwin Sparendam bij zijn driehonderdste wedstrijd een auto van de club.